

THE AWAKENING
by Jude Deveraux

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

JUDE DEVERAUX

PUTEREA DRAGOSTEI

Editura MIRON

Kingman, California, iulie, 1913

O adiere ușoară de vînt legăna iarba și frunzele pomilor de pe cei o mie cinci sute de acri de pămînt roditor ai fermei Caulden. Erau piersici, nuci și migdali. Porumbul se uscaseră din cauza căldurii pîrjolitoare. Ca de obicei, nu căzuse un strop de apă în ultimele două luni și acum toată lumea spera ca ploaia să mai întîrzie cîteva săptămîni pînă ce hameiul va fi gata de cules.

Hameiul, principală recoltă a familiei Caulden, era aproape copt. Se ridica pe stîlpi pînă la o înălțime de aproximativ patru metri și jumătate și începuse să se îngălbenească. Părea gata să plesnească de suculentă. În cîteva săptămîni culegătorii vor sosi și vor începe să taie vițele de hamei de pe suporturile lor, pentru ca apoi să le pună la uscat.

Era dimineață, foarte devreme, iar lucrătorii obișnuiți ai fermei de-abia începuseră să se scoale și să se pregătească de treburile zilnice. Deși devreme, era deja foarte cald, iar majoritatea erau nevoiți să lucreze cît era ziua de lungă în cîmp, fără să aibă cum să se ferească de soarele arzător. Unii mai norocoși își petreceau ziua în cîmpurile umbrite de hamei, unde vițele înalte formau o boltă ce ținea adăpost contra soarelui.

Prin mijlocul fermei trecea un drum prăfuit foarte circulat din care se desprindeau alte drumuri secundare ce duceau la hambarele și barăcile lucrătorilor și la cuptoarele unde se usca hameiul.

În centrul fermei, orientată către nord, se ridica locuința impozantă a familiei Caulden. Era construită din cărămidă roșie și avea pe părțile laterale două terase vopsite în alb. Camerele de

la etaj aveau balcoane. Palmierii înalți și magnoliile bătrâne se ridicau deasupra casei, adăpostind-o de soare și păstrind-o întunecoasă și răcoroasă în interior.

În dormitorul de la etajul al doilea, cu vedere spre vest, Amanda Caulden încă dormea. Părul ei bogat, de culoarea castanei, era strâns într-o coadă groasă ce-i cădea pe spate. Cămașa de noapte era încheiată pînă la ultimul nasture de sub bărbie, iar manșetele îi acopereau încheieturile mîinilor. Dormea întinsă pe spate, cu mîinile de-a lungul corpului, iar cearceaful îi acoperea perfect pieptul. Așternutul era foarte puțin deranjat, patul arătînd de parcă de-abia fusese făcut. Și, totuși, o femeie de douăzeci și doi de ani își petrecuse noaptea acolo.

Camera era la fel de ordonată ca și patul. Cu excepția tinerei femei care încă dormea, erau foarte puține semne de viață în cameră. În afara patului, scump și de bună calitate, ca și femeia de altfel, mai erau două scaune, o masă, un dulap și perdelele de la cele trei ferestre. Nu existau mileuri de dantelă pe masă și nici trofee cîștigate de vreun admirator la bîlci. Nu se vedea nici o pereche de papuci de mătase sub pat. Nu exista nici o cutie cu pudră pe măsuta de toaletă sau ace de păr uitate la vedere. În interiorul dulapului și în sertare totul era la locul lui. Nu existau rochii îngrămădite în spatele șifonierului, care să fi fost cumpărate sub impulsul momentului și apoi niciodată îmbrăcate. Pe un raft, sub una dintre ferestre, erau optsprezece cărți legate în piele, toate de o valoare intelectuală deosebită. Nu exista nici un roman de dragoste despre o fată tînără și frumoasă sedusă de un bărbat chipeș.

De pe scările din spate apăru grăbită doamna Gunston, îmbrăcată în rochia ei albastră impecabilă. Își îndreptă spatele și stătu cîteva clipe în dreptul ușii de la dormitorul Amandei pentru a-și calma respirația. Apoi, ciocăni scurt și intră în cameră.

- Bună dimineața, spuse ea cu o voce tare, militărească, ce de fapt însemna: "Dă-te jos din pat imediat!" sau "N-am timp se te dădăcesc". Traversă repede camera și merse la ferestre unde începu să tragă de draperii de parcă erau dușmanul ei cel mai

feroce. Era o femeie cu niște dimensiuni impresionante: osoasă, cu față lată, cu picioare mari și mîini ca niște lopeți.

Amanda se trezi la fel de ușor cum dormise. Într-un moment dormea, iar în secunda următoare era deja trează privind la doamna Gunston.

Doamna Gunston se cutremură, așa cum făcea de altfel întotdeauna, de aspectul firav al Amandei. Era greu de crezut că aceste două ființe aparțineau aceleiași specii; doamna Gunston mare și greoaie, iar Amanda înaltă, subțire, și cu un aspect fragil. Dar doamna Gunston era exasperată de feminitatea Amandei pe care o considera un semn de slăbiciune.

- Iată-ți programul, spuse doamna Gunston, aruncînd o bucată de hîrtie pe masă. Va trebui să te îmbraci... verifică pe o altă bucată de hîrtie pe care o scoase dintr-unul din multiplele ei buzunare... rochia vieux-rose cu jabou de dantelă. Știi despre care este vorba?

- Da, răspunse Amanda blînd. Știu.

- Bine, zise scurt doamna Gunston, de parcă aceasta era o mare realizare din partea Amandei. Micul dejun este la ora opt fix, iar domnul Driscoll te așteaptă.

Cu aceste cuvinte părăsi camera.

De îndată ce ușa se închise, Amanda începu să caște și să se întindă... apoi se opri brusc și privi în jur vinovată, de parcă cineva ar fi văzut-o. Nici tatăl ei și nici logodnicul, Taylor Driscoll, nu aprobau acest gen de maniere.

Amanda nu avu însă timp să analizeze dacă întinsul sau căscatul meritau a fi aprobate sau dezaprobrate, pentru că avea foarte multe de făcut.

Cu mișcări pline de grație se grăbi să-și studieze programul. În fiecare seară Taylor îi pregătea programul pentru a doua zi. Taylor nu urma să-i fie numai soț, el îi era deja și profesor. Tatăl ei îl angajase cu ani în urmă cînd Amanda avea paisprezece ani, sperînd ca educația dată de el să facă din Amanda o doamnă. Cînd Amanda a împlinit douăzeci de ani, iar Taylor a considerat că e destul de educată pentru a fi considerată o "femeie de

societate", i-a cerut tatălui ei permisiunea de a se căsători cu ea în momentul în care va fi suficient de educată pentru a deveni soție.

Tatăl Amandei, J. Harker Caulden, a fost încântat și a acceptat de îndată în numele fiicei lui. Nimănui nu i s-a părut important să-i ceară părerea și Amandei. Într-o seară, la cină, Taylor a întrerupt o conversație despre influența barocului în lumea de azi, pentru a-i spune că se vor căsători. La început ea n-a știut ce să răspundă. J. Harker i-a spus că începând din acea zi e logodită cu Taylor. Taylor a zîmbit și a adăugat:

- Dacă ești de acord cu căsătoria, asta-i tot!

J. Harker era îngrozit de ideea de a-i da unei femei posibilitatea de a alege.

- Bineînțeles că este de acord! tună el.

Amanda, cu obraji roșii, își privea mâinile pe care le strîngea cu putere în poală.

- Da, reușise ea să șoptească.

Să se căsătorească cu Taylor! se gândi ea pe tot parcursul cinei. Să se căsătorească cu acest bărbat înalt și frumos care știa totul, care-i fusese profesor și îndrumător, încă de cînd era adolescentă! Era un vis la care nu îndrăznise niciodată se se gîndească. După cină pretextă o durere de cap și se retrase în camera ei. Nu auzi cuvintele pe care tatăl ei le bombăni:

- E exact ca maică-sa!

Grace Caulden își petrecuse cea mai mare parte a vieții singură în cămăruța de zi de la ultimul etaj.

Amanda nu reuși să adoarmă toată noaptea și greși testul de a doua zi pe care i-l dăduse Taylor despre politica lui Charles I. El o certase foarte tare și ea jurase să devină demnă de marea onoare de a-i fi cîndva soție. Va munci, va studia și va învăța mult și, poate că într-o zi, va fi demnă de el. Bineînțeles, că nu va ști niciodată nici pe jumătate din cîte știa el despre lume și viață, dar unei femei nu i se pretindea să știe atît de multe ca unui bărbat. Tot ce-și dorea era să-l mulțumească pe Taylor și să-i fie cea mai bună soție.

Ridică programul acelei zile de pe masă. Încă o dată fu străbătută de un fior de recunoștință cînd văzu scrisul ordonat și mărunt al lui Taylor. În fiecare seară el își făcea timp din programul lui aglomerat de studiu, pentru a-i scrie ei ce avea de făcut a doua zi. Începu să memoreze programul zilei de astăzi.

7 - Scularea

7:15 - Îmbrăcarea.

8:00 - Micul dejun: ou fiert timp de trei minute, o felie de pâine prăjită, cafea cu lapte (laptele va fi jumătate din cantitatea cafelei).

Vom discuta despre revizuirea taxelor de către președintele Wilson.

8:42 a.m. Învățat verbele neregulate din limba franceză în vederea examinării. Eseu despre etica puritană.

11:06 a.m. Exerciții de gimnastică cu doamna Gunston.

11:32 a.m. Baie.

12:04 a.m. Recapitularea, în vederea examinării, a familiei de păsări din care fac parte cintezoii.

1:00 p.m. Masa de prînz: carne fiartă de pui, fructe proaspete, limonadă.

Vom discuta despre simbolism în lucrarea lui Gray intitulată Elegie din curtea unei biserici de țară.

2:12 p.m. Examinarea verbelor neregulate din limba franceză.

2:34 p.m. Pictură în acuarelă, dacă rezultatul testului este peste 96 de puncte. Dacă nu... învățat!

3:11 p.m. Odihnă.

4:37 p.m. Cusut împreună cu doamna Gunston. Practica în croitorie.

5:39 p.m. Îmbrăcarea pentru cină. Îmbraci rochia roz Jeanne Hallet. Nu uita cureaua roz!

6:30 p.m. Cina: două legume fierte, pește fiert, lapte degresat.

Discuția va include subiecte legate de capodoperele literare de la sfîrșitul secolului al nouăsprezecelea.

7:38 p.m. Lectura cu voce tare în sala de lectură; în seara asta, pasajul din Walden de Thoreau. (Fii pregătită să discuți despre flora și fauna regiunii.)

9:10 p.m. Pregătirea pentru culcare (exerciții de respirație).

10:00 p.m. Culcarea.

În cele din urmă, îmbrăcată în rochia elegantă aleasă de Taylor, de la croitorul ei, Amanda părăsi camera și se îndreptă spre baia de la capătul holului. Privi repede spre unul din ceasurile răspândite prin toată casa, la insistențele lui Taylor, și văzu că se încadraseră exact în timp. Timpul destinat băii de dimineață era de patru minute... Taylor o cronometraseră și apoi scăzuseră un minut pentru eficiență. Își verifică părul în oglindă pentru a se asigura că nici o șuviță nu stătea dezordonat. Taylor considera șuvițele rebele un semn de neglijență din partea unei femei.

Ieși din baie, văzu că e în întârziere cu patruzeci și cinci de secunde și începu să coboare grăbită scările.

- Amanda!

Era vocea lui Taylor, joasă, adâncă și plină de dezaprobare. Stătea în umbră la picioarele scărilor, cu ceasul de buzunar în mână. Sprâncenele întunecate îi erau apropiate din cauza privirii încruntate. Imediat, Amanda își încetini mersul, sperînd ca bătaile puternice ale inimii să nu-i fie auzite.

- Unde te grăbești, Amanda? Întrebă el cu tonul cu care cineva ar fi întrebat: "Unde vrei să-ți ștergi?" Era un amestec de groază și neîncredere.

Amandei nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-l mintă pe Taylor.

- Mă grăbeam, ai dreptate, spuse ea blînd. Îmi cer scuze.

- Bine. Băgă ceasul înapoi în buzunarul de la vesta costumului negru pe care-l purta. Taylor arăta întotdeauna impecabil. Nu vedeai nici o cută sau vreun fir de praf pe hainele lui. Putea merge într-o mașină deschisă pe un drum plin de praf și rămînea la fel de curat ca în clipa cînd se urcase în mașină. Indiferent cît era de cald, Taylor nu transpira niciodată. Stătea întotdeauna drept, într-o poziție rigidă, cu umerii trași înapoi ca ai unui soldat. Era înalt, foarte subțire (ceea ce dovedea, după cum spunea el, că își controlează unul dintre instinctele cele mai primitive ale omului - foamea și nepermis de frumos.

Taylor se întoarse spre Amanda și o examină. Se asigură că fiecare fir de păr e la locul lui, că rochia era bine călcată, că ciorapii erau întinși, că pantofii erau lăcuiți. Văzu că stătea foarte dreaptă - n-ar fi admis ca femeia cu care urma să se căsătorească să aibă umerii aplecați - și găsi că arată prea... prea feminină.

Se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre camera unde se servea masa, în timp ce Amanda lăsă să-i scape un suspin de ușurare. Trecuse cu bine de inspecție și, mai mult decît atît, el nu se înfuriase prea tare din cauză că ea coborîse scările în grabă, lucru pe care îl detesta atît de tare.

Curtenitor, Taylor îi ținu scaunul și apoi se așeză în capul mesei. Ca de obicei, mama ei mîncă în cămăruța în care stătea toată ziua, iar tatăl ei mîncase mai devreme. Uneori Amanda se gîndea că tatăl ei nu voia să mănînce cu ea și cu Taylor pentru că discuțiile lor elevate îl plictiseau. La urma urmei, J. Harker părăsise școala în clasa a opta pentru a-și întreține familia și de aceea dorea atît de mult ca fiica lui să primească o educație aleasă și să se căsătorească cu un bărbat cu maniere.

Servitoarea îi puse în față oul și felia de pîine prăjită, iar Amanda știu că trebuie să înceapă conversația. Lui Taylor îi plăcea ca ea să învețe pe dinafară programul pe care el i-l pregătise atît de minuțios.

- Cred că desființarea taxelor asupra vînzării lînii a fost una din principalele reforme ale președintelui Wilson.

Taylor nu spuse nimic, dar aprobă din cap, astfel încît ea știu că spusese ceva corect. Era atît de greu să-și amintească toate evenimentele curente!

- Iar taxele asupra produselor realizate din lînă au fost micșorate cu treizeci și cinci la sută. Desigur că asta a fost în defavoarea fermierilor americani care vînd lîna, dar pe de altă parte fabricanții americani pot cumpăra lînă de oriunde de pe glob.

Taylor aprobă.

- Și zahărul?

- Taxele pe zahărul importat îi protejează pe cultivatorii de trestie de zahăr din Louisiana și pe cei de sfeclă de zahăr din Vest.

Disperată, ea își scotoci în memorie.

- Ah, da, taxele asupra zahărului vor fi ridicate peste trei ani. Fermierii care cultivă sfeclă spun...

Priviră amîndoi în sus, în timp ce J. Harker dădu buzna în cameră. Era un omuleț mic și îndesat, cu o privire furioasă, care cu mult timp în urmă descoperise că singurul mijloc de a obține ceva era să iei pur și simplu. Pornise de la nimic pentru ca în momentul de față să dețină cea mai mare fermă de cultivat hameiul din lume. Luptase pentru fiecare lucru pe care-l deținea - luptase chiar și atunci cînd nu fusese cazul - și fiecare pumn încasat îl făcuse și mai furios.

- Privește asta, spuse Harker, întinzîndu-i lui Taylor o scrisoare. La el nu existau maniere preliminare gen "bună dimineața". Nici măcar nu schiță vreun semn prin care să arate că ar fi remarcat prezența fiicei sale în încăpere. După părerea lui, Taylor era cel mai deștept bărbat de pe pămînt. Familia lui ilustră, deși nu posedea nici măcar un penny, educația lui, manierele elegante, ușurința de a se comporta în societate erau lucruri care îi inspirau lui Harker un respect profund.

Ștergîndu-și cu grijă colțurile gurii cu un șervet, Taylor luă scrisoarea și o citi.

- Ei bine? Întrebă J. Harker în felul său direct.

Taylor o împături cu grijă și întîrzie să-i răspundă. Scrisoarea era de la guvernatorul Californiei care-i atenționa că ar putea să apară probleme anul ăsta, din cauza lucrătorilor care veneau să culeagă hameiul. Uniunea Mondială a Muncitorilor hotărîse să vină la Kingman și să încerce să-i facă pe muncitori să intre în grevă, împotriva cultivatorilor de hamei. Cum ferma Caulden ar fi fost prima aleasă, guvernatorul bănuia că necazurile vor începe acolo.

Taylor nu luă în seamă faptul că J. Harker se holba la el și continuă să se gîndească. Anul acesta prețul hameiului era foarte scăzut și ferma Caulden va fi nevoită să nu țină cont de legi, pentru a termina lucrul cît mai repede. Asta era probabil problema pe care o vor avea liderii muncitorilor, dar acei oameni puteau fi manipulați. Nu contribuise oare suficient, J. Harker, la diverse

acțiuni nobile, în Kingman, pentru a putea acum să ceară sprijinul șerifului și al ajutoarelor sale? Da, se putea negocia cu liderii muncitorilor.

Partea a doua a scrisorii guvernatorului îl îngrijora pe Taylor și cu siguranță că îl înfuriase pe J. Harker. Guvernatorul voia să-l trimită pe un oarecare profesor de colegiu, care tocmai fusese numit secretar executiv al Imigrației și al Muncilor sezoniere la Kingman, pentru ca acesta să preîntîmpine necazurile care s-ar putea ivi. Era în ordine dacă acest profesor ar fi fost un om prost, dar Taylor se îndoia de asta. Un doctor în economie al Universității din Heidelberg din Germania! Fără îndoială că acest bărbat își petrecuse ultimii patruzeci de ani din viață, studiind problemele muncitorilor și nu fusese mai departe de două mile de un campus universitar. Fără îndoială că era cu totul de partea muncitorilor și habar n-avea de problemele pe care le are proprietarul unei ferme, de cît costă cultivarea hameiului. Se aștepta doar ca proprietarul "bogat" să plătească sume exorbitante pentru a potoli lăcomia culegătorilor.

Taylor privi spre J. Harker.

- Invită-l să vină aici, spuse el.

- Aici? La Kingman? Fața lui J. Harker se înroșise puternic. Ura ideea ca guvernatorul să-i spună lui cum să-și conducă ferma. Era pămîntul lui, nu-i așa? Dar culegătorii erau oameni liberi. Dacă nu le plăcea ceea ce se întîmplă puteau pleca oricînd. Și totuși guvernatorul credea că are dreptul să-i spună lui J. Harker cum să-și conducă propria fermă.

- Nu, spuse Taylor. Vreau să spun, invită-l aici în casă. Înainte ca Harker să poată protesta, Taylor continuă: Gîndește-te numai. E un profesor de colegiu sărac, care cîștigă probabil două mii cinci sute, trei mii pe an. Mă îndoiesc că a văzut vreodată o fermă ca asta. Adu-l aici acum, cu cîteva săptămîni înainte de venirea culegătorilor și arată-i că nu sîntem monștri, arată-i.... Se opri și-și întoarse privirea spre Amanda, care întinsese mîna după farfuria cu gem. Nu, zise el simplu și Amanda își retrase imediat mîna.

- Un profesor de colegiu? spuse J. Harker. Cine va avea